

terne for Selskabet forøges meget betydelig, og at Selskabet saa maa have en Godtgørelse. Denne Godtgørelse er da fastsat til 120,000 Kr. aarlig. Da Skibet imidlertid først vil blive leveret den 1ste Juli, vil der i det følgende Finansaar ikke blive Tale om, at Skibet er i Fart hele Aaret igennem, og da Subventionen kun er at beregne for den Tid, Skibet virkelig er i Fart, vil der altsaa paa næste Finansaar kun blive Spørgsmaal om en Udgift af 90,000 Kr. som det højeste. Dampskibsselskabet har endvidere paa Opfordring af mig erklæret sig villigt til „at give Ministeriet Oplysninger om den Erfaring, som maatte indvindes angaaende Skibets Brugelighed i Farten og dets Hensigtsmæssighed“. Jeg har særlig sat denne Bestemmelse ind, fordi det staa saaledes for mig, at selv de Herrer, som sætte Statsdriften højt, maa dog indrømme, at saaledes som Forholdene foreligge nu, gaa de til Statsdriften uden nogen som helst Erfaring, medens de derimod, hvis de vilde vente et Aar eller rettere saat til næste Rigsdagsamling, ville være i Stand til at kunne behandle denne Sag med ikke ringe Erfaring i forskellige Retninger. Naar vi saa denne Kontrakt med det forenede Dampskibsselskab“ udført, vil jo det paa-gældende Skib komme i Fart netop i Sommermaanederne, og det vil da vise sig, hvor meget Gavn man vil have af de Indretninger, der findes om Bord, hvilke Mangler disse Indretninger muligvis have, og endelig, hvor stor Bekostning der i Virkeligheder er forbundet med Driften af et Skib som dette. Alt dette ville vi kunne saa Wisshed om i Løbet af den Tid, hvori Skibet er i Fart, og man vil saaledes staa meget bedre rustet, naar man vil genoptage dette Spørgsmaal i næste Rigsdagsamling. Det er derfor, jeg skal tillade mig at henstille til de Herrer, som sværme for Statsdrift paa Esbjerg—Barkeskov-Routen — hvad jeg ikke paa nogen Maade gør — om de dog ikke ville udsætte Afgørelsen af dette Spørgsmaal til næste Rigsdagsamling. Jeg tror, at man derigennem vil komme til en heldig Ordning af dette Forhold. Vi ville alle til den Tid gaa til denne Sag bedre belærte, end vi ere det i Døjelikket. — Under Nr. 124 har jeg stillet et Forslag om et Tilskud til Bestridelse af Udgifterne ved Danmarks Deltagelse i den almindelige Kunst- og Industriudstilling i Stockholm i 1897: 100,000 Kr. Det ærede Finansudvalg har foreslaet at nedsætte dette Beløb med 25,000 Kr., altsaa til 75,000 Kr., og det er en Selvfølge, at jeg skal acceptere denne Nedsættelse, naar det nu en Gang ikke kan være ander-

ledes. Men jeg maa dog sige, at dermed forandrer Bevillingens Karakter sig ikke lidt for mig. Saafernt jeg havde opnaaet det Beløb, jeg har anmodet om, nemlig 100,000 Kr., turde jeg gaa ud fra, at jeg med „Industriforeningen“ kunde træffe Overenskomst om, at denne Forening vilde paatage sig at bringe den danske Deltagelse i Udstillingen til Udførelse, saaledes at „Industriforeningen“ paatog sig den dermed forbundne Risiko, men naar Beløbet nu er nedsat, har jeg ikke noget Haab om at kunne gaa den Vej, og jeg vil saa være henvist til selv at søge at danne en Komitee, som kan føre Deltagelsen i Udstillingen igennem fra daust Side. — Med Hensyn til det uden for Udvalgets Liste stillede Endringsforslag angaaende Tilskud til Fremme af dansk Kreaturforsikring mod Tab paa Grund af Mund- og Klovsyge eller Miltbrand i fremmede Karantæneanstalter skal jeg blot over for det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage), som omtalte denne Sag, sige, at jeg er bestemt Modstander af, at Staten skulde indlade sig paa selv at drive nogen Forsikring i saa Henseende. Det ærede Medlem kan saaledes være roligt for, at denne Bevilling, som paa Grund af Omstændighederne har maattet gives paa en saadan Maade, at Indenrigsministeren saar ikke ringe Raadighed over, hvorledes den skal anvendes, ikke vil blive anvendt til Oprettelse af nogen Statsforsikring — dette Ord taget hverken i strengere eller laesere Forstand — men kun saaledes, at man søger at hjælpe de private Forsikringer, som der kan blive Spørgsmaal om at maatte oprette paa Grund af de foreliggende Forhold i Henseende til Udførselen til Thykland. Naar imidlertid det ærede Medlem fremhævede stærkt, at han ventede, at jeg ikke uden tvingende Grunde vilde gaa til at anvende Bevillingen, vil jeg dog gerne tage et Forbehold. Jeg maa jo selvfølgelig kunne anvende denne Bevilling, naar jeg finder det forsvarligt og hensigtsmæssigt, men om nogen egentlig Dvang paa mig til at anvende Bevillingen, synes jeg ikke, der bør være Spørgsmaal. Imidlertid er det vist mere en formel Uenighed mellem det ærede Medlem og mig, i Realiteten se vi sikkert ens paa Sagen. — Under Nr. 156 er der stillet et Endringsforslag om et Laan til Esbjerg Kommune, hvorpaa der i det følgende Finansaar skulde udbetales 150,000 Kr. For saa vidt dette Laan angaar, vedrører Sagen egentlig ikke Indenrigsministeren — det er mere Finansministeren, Sagen angaar, — men efter Bemyndigelse af min Kollega skal jeg erklære, at han accepterer